

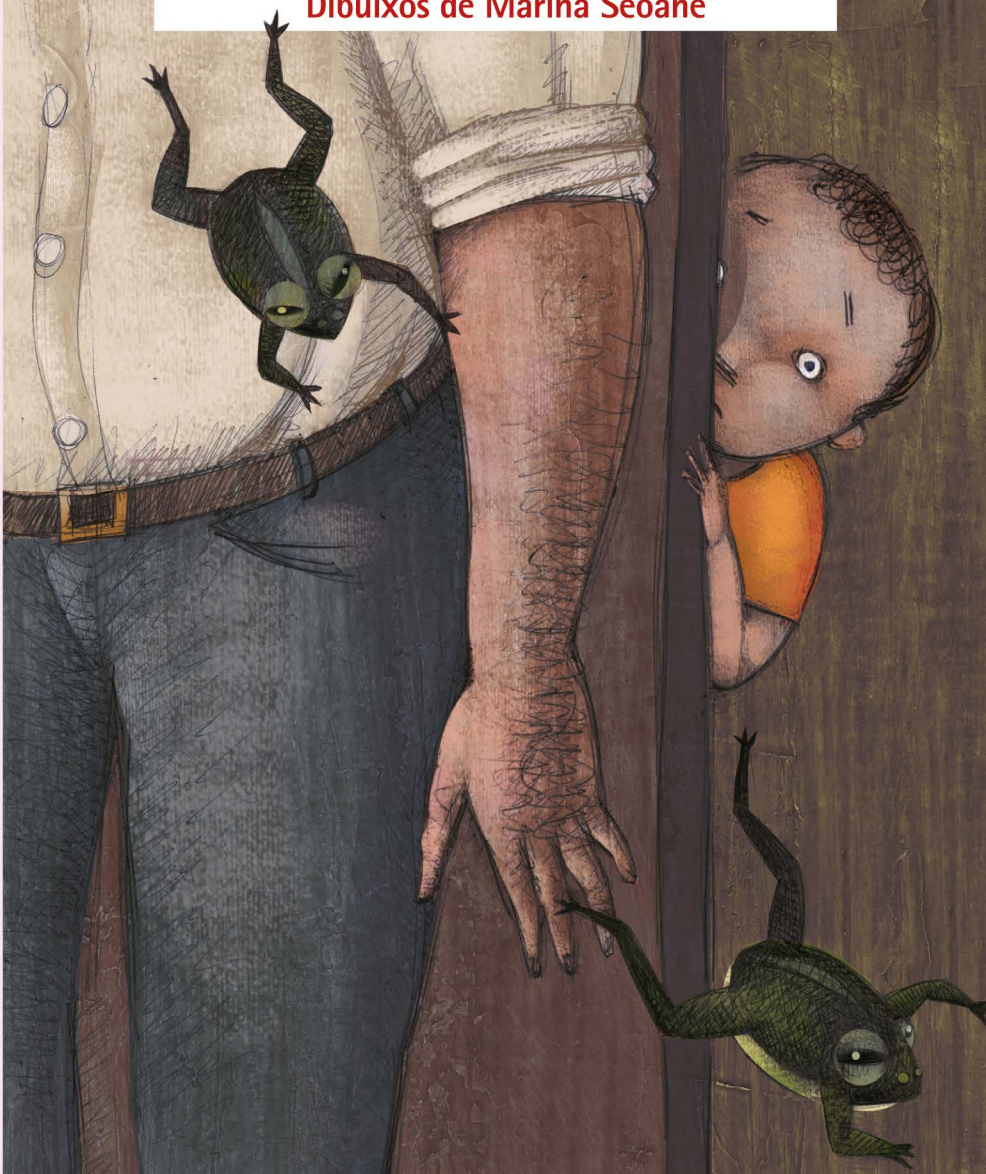
EL MICALET GALACTIC

Hola, estúpido monstre pelut!

Fina Casalderrey

Dibuixos de Marina Seoane

1

Un monstre a casa

La mare s'havia posat un somriure fabulós i un vestit verd amb cireres roges. Estava contenta de la casa, del treball, del pare, de mi... La mare estava contenta amb el món sencer i s'havia comprat aquell vestit per celebrar-ho.

Mentre esperava el pare, ballava tan feliç davant l'espill de la seua habitació que semblava un cirerer màgic i jo estava a punt de marejar-me.

Després es va posar una sabates, també roges, i un collar de granadura verd i roig. Estava preciosa!

Li hauria dit de bona gana:

–M'agrada el teu vestit de cireres, mamà!

Però no em podia sentir. Jo encara estava dins la seua panxa, dins d'això que en diuen l'úter matern i sense ganes d'eixir-ne. Era tan agradable escoltar, des del meu refugi, les lectures que ma mare triava per a mi!

Cada vesprada em llegia en veu alta, amb aquella veu de notes de violí, mentre jo em balançava dins d'un núvol d'aigua. Argos, el nostre gosset, es feia un lloc a la seua falda i allà que s'hi quedava, sense moure's, com un gat al costat del foc, respirant quasi en silenci.

M'encisava veure-la reflectida a l'espill, entrar dins dels seus pensaments...

També podia sentir el soroll del cel, dels arbres, de la mar, de la ciutat... El bram del vent...

«Des de qualsevol lloc podràs sentir els sons del món», m'havia ensenyat la mare.

De la mateixa forma, vaig poder sentir els crits histèrics del pare, que acabava d'entrar a casa transformat en un autèntic monstre salvatge.

—On està el meu sopar? Es pot saber què fas?
—va dir, mentre la mare el mirava amb els ulls molt oberts.

El pare cridava tant que va estar a punt de trencar-me els timpans! De la seua boca en van

saltar dos gripaus horribles que rebotaren contra les parets de la saleta i s'enfilaren dalt l'armari, feren tremolar totes les copes i causaren un autèntic desastre.

Argos també els va veure i va córrer a amagar-se sota la pica... Era encara un cadellet i tenia molta por!

El pare no havia entrat mai a casa tancant amb tanta força la porta del carrer. Mai no havia mirat la mare amb aquells ulls tan oberts com els d'un peix mort. Mai no ens havia cridat d'aquella manera i, per descomptat, mai no havia vomitat gripaus repulsius.

Aquella nit va tornar a casa tan begut que jo mateixa, des del meu amagatall, m'havia de tapar el nas per no sentir aquella pudor de cervesa tan fastigosa.

L'espill del moble de la saleta reflectia una panxa immensa que es balancejava d'un costat a l'altre, com el pèndol del rellotge de paret: el pare s'assemblava cada dia més al Buda panxut que teníem en una prestatgeria de la cuina.

–Vull sopar carrancs amb salsa de xocolate blanc! –va exigir a la mare, amb una veu nasal i desconeguda.

La cara li havia canviat tant que jo ni tan sols l'hauria reconegut, si no haguera estat perquè duia la mateixa cartera de sempre.

La mare es va quedar paralizada, quieta com la cadira on seia. La mirada del pare li havia fet el mateix efecte que el verí d'una cobra.

El pare tenia una expressió enfollida: la boca se li havia fet enorme, els ulls se li tintaven de sang i fins i tot a les palmes de la mans li havien eixit uns pèls verds molt estranys. Els seus peus, gegants i descalços, haurien pogut esclafar, alhora, dos gossets com Argos.

2

Cara rentada!

Després d'aquell primer moment en què s'havia convertit en una estàtua asseguda, la mare va recuperar la parla i va tartamudejar:

–Pe-perdona, amor, a-ara mateix et prepare el so-sopar que tu vulgues... Vols unes cro-croquetes de pe-pernil? Uns pe-pebres de Padrón? Vols un pa-pastís de mó-móres amb llet de ca-camella sa-sahariana? Vols unes cui-cuixetes de gra-granota amb sa-salsa rosa de vi-violetes imperials? Vols un esto-tofat de renyó de clò-clòtxina amb gelat de verdures? Vo-vols...?

–Vull carrancs amb salsa de xocolate blanc!
–va insistir, mentre de la seua boca saltava un altre gripau malhumorat i repugnant que va aterrar sobre la barra de la cortina, va lliscar per aquell tobogan de ratlles blaves i va desaparèixer sota l'estora.

Per fi, el pare va descobrir el vestit de la mare.

–Què fas vestida així, desvergonyida? Que vols que et miren tots en eixir al carrer? Descarada!

–A mi m'agrada, Emili... He pensat que, a tu, també t'agradaria. Avui és el nostre aniversari i volia celebrar-lo amb tu...

–Quèèè? Lleva't això de damunt ara mateix, mala pècora!

Increïble! Les cireres començaren a caure del vestit de la mare, convertides en pedretes roges, mentre el pare continuava insultant-la amb unes paraules tan lletges que cap pintor no hauria volgut pintar-les. El gripaus es van menjar de seguida totes les cireres, sense que el pare ni la mare ho notaren; només Argos i jo vam veure que, com els anteriors, s'havien evaporat d'una forma molt misteriosa.

De sobte, va eixir disparat, com un meteorit, un gerro blanc que la tia Esmeralda ens havia portat de la Xina. Si la mare no s'arriba a apartar a una vora, li hauria obert el cap. Jo vaig tancar els ulls.

Crac!!!

El gerro es va convertir en mil miquetes, que eren com pedretes de sal escampades per terra. Argos va recuperar la veu i s'acostà al pare, sense parar de lladrar, com feia amb els desconeguts.

–Alerta, Argos! –vaig cridar jo.

Però els meus crits no serviren de res; el pare li va pegar un puntelló tan fort que Argos va tornar de seguida al seu amagatall. La mare es va limitar a recollir els trossets de gerro amb les mans.

El pare es va gitar i es posà a dormir tan tranquil, com si no haguera passat res.

Des d'aleshores, el pare tornava cada dia a casa transformat en un monstre, només quan eixia al carrer recuperava el seu aspecte amable d'abans.

Vaig pensar moltes coses... Però des del lloc on estava no podia fer cap altra cosa que posar-me rabiosa.

Jo era una presonera en aquell aquari d'aigües calentes on vivia, dins de la meua mare.